

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobce: Frank Bold Society** (dříve Ekologický právní servis), se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: ČEZ, a. s.**, se sídlem Duhová 2/1444, Praha 4, zast. JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M., advokátem se sídlem Křížovnické nám. 193/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2011, č. j. 68307/ENV/11/Hen, vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 12/2012, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Krajský soud v Ústí nad Labem **j e p o v i n e n** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 15 A 12/2012 rozhodnout nejpozději do 20. 10. 2014.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu

[1] Návrhem ze dne 11. 7. 2014, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 6. 8. 2014, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Po zdejšímu soudu se navrhovatel domáhal toho, aby Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) byla určena lhůta pro vydání rozhodnutí o žalobě podané dne 18. 1. 2012 ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 15 A 12/2012.

[2] Navrhovatel uvedl, že žalobou, které obsahovala též návrh na přiznání odkladného účinku, napadl u Městského soudu v Praze dne 18. 1. 2012 rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání navrhovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 7. 2011, č. j. 409/ŽPZ/2011/IP-31/Z7/Rc, jímž byla v návaznosti na žádosti společnosti ČEZ, a. s., jakožto provozovatele elektrárny Pruněřov, vydána změna č. 7 integrovaného povolení pro zařízení „kondenzační parní elektrárny s kogenerací elektrické energie a tepla“.

[3] Dle navrhovatele krajský soud zahájil řízení dne 15. 2. 2012, následně usnesením ze dne

14. 3. 2012, č. j. 15 A 12/2012 - 64, zamítl návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný a osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřily dne 19. 3. 2012 a 4. 5. 2012. Navrhovatel není známo, že by krajský soud ode dne 20. 11. 2012 učinil jakýkoli úkon ve věci. Soud tedy po dobu delší než 1,5 roku neučinil žádný úkon, což navrhovatel považuje za průtahy v řízení, a dobu, po kterou řízení trvá, považuje za nepřiměřenou, a to i s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele a postup účastníků. Skutečnost, že navrhovatel vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, nemůže ve vztahu k průtahům hrát žádnou roli.

II. Vyjádření krajského soudu

[4] Krajský soud s návrhem nesouhlasí a ve svém vyjádření poukázal na to, že vyřizuje v nezaluhované agendě věci, které napadly dříve, v souladu s § 56 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud též poukázal na nutnost přednostního projednání věcí dle § 56 odst. 3 s. ř. s. a poskytl přehled věcí, jejichž projednání a rozhodnutí je dle zvláštních zákonů vázáno lhůtou, která se pohybuje od 3 do 90 dnů. V současné době projednává krajský soud dva návrhy ve věci místního referenda (30denní lhůta k rozhodnutí dle § 91a odst. 3 s. ř. s.), jeden návrh na zrušení opatření obecné povahy (90denní lhůta dle § 101d odst. 2 s. ř. s.), dále rozhoduje žaloby v agendě mezinárodní ochrany a agendě cizinecké, žaloby důchodové, zásahové a nečinnostní, jichž všech se týká přednostní projednání dle § 56 odst. 3 s. ř. s., a projednává též návrhy na přiznání odkladného účinku (30denní lhůta dle § 73 odst. 4 s. ř. s.). Navyšování počtu přednostní a zaluhované agendy prodlužuje dobu nutnou k vyřízení ostatní agendy.

[5] V současné době zbývá krajskému soudu (referující soudkyni) z žalob starších roku 2012 ještě 4 žaloby. V předmětné věci pod sp. zn. 15 A 12/2012 je dle krajského soudu reálný odhad pravomocného rozhodnutí do konce roku 2014, u čehož je bráno v potaz, že v říjnu 2014 mají proběhnout komunální volby, které jsou tradičně napadány velkým množstvím návrhů (v průměru 30 návrhy), jichž se týká 20denní lhůta k vyřízení. Krajský soud přitom zdůraznil, že nijak nezaostává v počtu průměrně vyřizovaných věcí na soudce bez asistenta, naopak počet nedodělků soustavně usilovnou prací postupně snižuje.

III. Podstatný obsah spisu krajského soudu

[6] Žalobu ze dne 16. 1. 2012 navrhovatel doručil Městskému soudu v Praze dne 18. 1. 2012. Žaloba směřuje proti rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání navrhovatele proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 27. 7. 2011, č. j. 409/ŽPZ/2011/IP-31/Z7/Rc, jímž byla v návaznosti na žádosti společnosti ČEZ, a. s., jakožto provozovatele elektrárny Pruněřov, vydána změna č. 7 integrovaného povolení pro zařízení „kondenzační parní elektrárny s kogenerací elektrické energie a tepla“. Současně navrhovatel navrhl, aby byl jeho žalobě přiznán odkladný účinek.

[7] Městský soud v Praze usnesením ze dne 24. 1. 2012, č. j. 10 A 10/2012 - 15, z důvodu své místní nepříslušnosti věc postoupil krajskému soudu, který soudní spis obdržel dne 15. 2. 2012. Následně dne 22. 2. 2012 zaslal krajský soud žalovanému žalobu k vyjádření a vyzval jej k předložení správního spisu. Dne 28. 2. 2012 soud obdržel vyjádření žalovaného k návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Dne 1. 3. 2012 soud obdržel od osoby zúčastněné na řízení její podání nazvané „návrh na odmítnutí žaloby a vyjádření k návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku“. Téhož dne obdržel soud od navrhovatele doplnění jeho argumentace k návrhu na přiznání odkladného účinku, k čemuž se osoba zúčastněná na řízení připsal ze dne 13. 3. 2012 vyjádřila. Usnesením ze dne 14. 3. 2012, č. j. 15 A 12/2012 - 64, krajský soud zamítl

návrh na přiznání odkladného účinku.

[8] Od žalovaného dne 20. 3. 2012 soud obdržel vyjádření k žalobě společně se správními spisy, dne 7. 5. 2012 soud obdržel vyjádření k žalobě od osoby zúčastněné na řízení. Dne 28. 6. 2012 zaslal krajský soud řadě subjektů výzvu, zda budou v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Poté ČEZ, a. s., jakožto osoba zúčastněná na řízení, soudu zaslala návrh na odmítnutí žaloby, který soud obdržel dne 30. 10. 2012 a k němuž se vyjádřil přípisem ze dne 31. 10. 2012, č. j. 15 A 12/2012 - 123. Krajský soud dále dne 7. 11. 2012 informoval navrhovatele a žalovaného o sloužení senátu, který bude věc rozhodovat, a vyzval je k vyjádření, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žádná ze stran sporu nevznesla námitky podjatosti, žalovaný vyjádřil souhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání, naopak navrhovatel sdělil, že trvá na nařízení jednání.

[9] Dne 11. 7. 2014 krajský soud obdržel nynější návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který dne 31. 7. 2014 postoupil Nejvyššímu správnímu soudu.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Nejvyšší správní soud podaný návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zhodnotil a dospěl k závěru, že je důvodný.

[11] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.

[12] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout. Zda dochází či nedochází k průtahům, se zkoumá jen ve vztahu k tomu úkonu, u něžž byly namítnuty průtahy (zde dle vymezení v návrhu je tímto úkonem vydání rozhodnutí o žalobě).

[13] Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, která vycházejí z judikatury Evropského soudu pro lidská práva a jimiž jsou „*složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.*“

[14] Podstatné je rovněž i to, že městský soud a krajské soudy jsou podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinny zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém jim došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí

o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. Nyní požadovaný procesní úkon nespadá pod vymezení v § 56 odst. 2 či 3 s. ř. s.

[15] Kritéria významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud vnímá v souvislosti s pravidlem vyjádřeným v § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly, pokud nejsou dány závažné důvody pro přednostní projednání věci. U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespádají pod přednostní věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., pak v první řadě prověřuje hledisko pořadí, v jakém věci k soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti. Skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou, nemůže sama o sobě značit, že má být projednána před či po věcech předcházejících. I ve vztahu ke kritériu významu věci pro navrhovatele je třeba mít jasnou představu o tom, jaké věci soud, vůči němuž návrh směřuje, rozhoduje v současnosti a blízké minulosti.

[16] Prvoradost hlediska pořadí věcí, v jakém soudu napadly, však neznačí, že by při posouzení přiměřenosti délky řízení bylo odhlíženo od kritérií významu věci pro navrhovatele a složitosti věci. Je sice pravdou, že již samotná skutečnost, že by soud systematicky opomíjel nejstarší věci a vynášel rozhodnutí ve věcech napadlých později, aniž by k tomu byl relevantní důvod (takovým může být u „nepřednostní“ věci projednávání a rozhodování jiných přednostních věcí ve smyslu § 56 odst. 2 či 3 s. ř. s.), by odůvodňovala zásah zdejšího soudu v řízení o návrhu na určení lhůty týkající se této nejstarší věci, a to bez ohledu na to, jak dlouho (či krátce) dané řízení trvá. Na druhou stranu ani skutečnost, že soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém mu došly, automaticky neznamená, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu nemůže být úspěšný. I v případě, že soudu nelze vytýkat, že systematicky přehlídí nejstarší věci, zdejší soud v souladu s požadavky judikatury Ústavního soudu nepřihlíží k případné objektivní přetíženosti soudu či k tomu, kolik věcí předmětné věci předchází, naopak jsou zde posouzena všechna kritéria zmíněná v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích a zkoumáno, zda délka řízení nepřesahuje přiměřenou mez.

[17] Nejvyšší správní soud započal své hodnocení důvodnosti podaného návrhu u kritéria postupu účastníků. Pod pojmem postup účastníků zdejší soud obecně chápe objektivní skutečnost spojenou s účastníky, která nemůže být přičítána státu a je relevantní při posuzování průtahů v řízení (srov. bod 82. rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 1982 ve věci *Eckle vs. Německo*, číslo stížnosti 8130/78, dostupného z <http://hudoc.echr.coe.int>). V dané souvislosti lze zmínit, že navrhovatel podal dne 18. 1. 2012 žalobu u Městského soudu v Praze, který se nepovažoval za místně příslušný, a proto usnesením ze dne 24. 1. 2012, č. j. 10 A 10/2012 - 15, věc postoupil krajskému soudu. Podání žaloby u místně nepřislušného soudu je třeba považovat za okolnost spojenou s navrhovatelem, která je objektivně bez zavinění státu schopná prodloužit řízení. Vzhledem k tomu, že pro podání žaloby u místně nepřislušného soudu se krajský soud nemohl věcí zabývat dříve než 15. 2. 2012, kdy obdržel od Městského soudu v Praze spis, považuje za rozhodné datum pro posouzení důvodnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zdejší soud právě datum 15. 2. 2012.

[18] V jiných aspektech zdejší soud neshledal, že by účastníci řízení negativně přispěli k jeho délce.

[19] K postupu krajského soudu, jakožto dalšímu kritériu dle § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, je možno konstatovat následující. Krajský soud v nikoli nepřiměřených lhůtách činil přípravné úkony, které je třeba učinit, aby bylo možno věc rozhodnout (sem patří vyžádání

správného spisu, vyjádření žalovaného, stanoviska stran k rozhodnutí bez nařízení jednání, obeslání osob, které připadají v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, a zjištění, zda budou uplatňovat v řízení práva osoby zúčastněné na řízení, a další úkony). Tyto přípravné úkony (kromě samotného nařízení jednání, na němž lze očekávat vydání rozhodnutí ve věci) krajský soud ukončil dne 7. 11. 2012, což s ohledem na složitost věci, nebývalý rozsah a velký počet jednotlivých podání účastníků a větší okruh osob, které připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, zdejší soud považoval za ještě přijatelnou dobu, která by nenapovídala o nedůvodných průtazích. Krajský soud dovedl řízení do toho stádia, že objektivně nic nebrání tomu, aby bylo nařízeno jednání, po němž může být vyneseno rozhodnutí ve věci.

[20] V rámci kritéria postupu krajského soudu tak zbývá posoudit, zda krajský soud neudržoval řízení ve stavu, kdy nic nebrání po provedení ústního jednání ve věci vydat rozhodnutí, nepřiměřeně dlouho. Toto posouzení zdejší soud provádí na základě komplexního posouzení všech relevantních hledisek a je uvedeno níže.

[21] Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu pochybení z hlediska požadavků § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly.

[22] Z hlediska kritéria složitosti věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o věc mimořádně složitou. To je dáno značným rozsahem žalobních námitek, které se týkají mnoha aspektů věci, mezi nimiž lze namátkou zmínit námitky do technických parametrů (užití nejlepší dostupné techniky), otázky práva Evropské unie a procesní otázky. Spisový materiál je obsáhlý, prvostupňové správní rozhodnutí je taktéž rozsáhlé. Složitost věci zvyšuje i množství podání navrhovatele a osoby zúčastněné na řízení, které byly krajskému soudu zaslány a jimiž bude třeba se zabývat. Všechny tyto aspekty svědčí o značné složitosti věci, která objektivně vyžaduje delší časový úsek k řádnému posouzení, k čemuž zdejší soud hledí při hodnocení, jakou délku řízení je třeba považovat za nepřiměřenou.

[23] Ve vztahu k významu věci pro navrhovatele lze konstatovat, že jde o věc důležitou. Na druhou stranu však Nejvyšší správní soud neshledal, že by, objektivně nahlíženo, se svým významem pro navrhovatele daná věc vymykala tomu, jaký význam svým sporům před správními soudy žalobci přikládají např. v daňových věcech, stavebních věcech, věcech správních deliktů či přestupků.

[24] Vzhledem k tomu, že jak kritérium složitosti věci, tak kritérium významu věci pro navrhovatele, nejsou exaktně měřitelná kritéria, poměřuje je zdejší soud přímo s délkou řízení u soudu, vůči němuž návrh směřuje. Při tomto hodnocení Nejvyšší správní soud vyšel z toho, že od rozhodného data pro posouzení návrhu (15. 2. 2012, viz bod [17] tohoto usnesení) uplynulo již 2,5 roku. Krajský soud se sice nedopustil pochybení při provádění přípravných úkonů, které je nutno před rozhodnutím vykonat, a neporušil ani § 56 s. ř. s., který se týká pořadí projednání věcí, a jde o věc mimořádně složitou, to však nic nemění na tom, že délka řízení před ním dosáhla těžko akceptovatelné úrovně, při níž jsou účastníci nuceni nepřiměřeně dlouho čekat, a to i při zohlednění významu věci pro navrhovatele.

[25] Jakkoli Nejvyšší správní soud posuzuje každý návrh na určení lhůty z hlediska všech podstatných okolností posuzovaného případu, lze jako podpůrné hledisko využít i srovnání s jinými návrhy, které zdejší soud posuzoval v minulosti. Takové hledisko však může sloužit jen pro velmi hrubé přiblížení, jelikož lze jen těžko srovnávat rozličné případy s odlišnými skutkovými okolnostmi. I přesto lze zmínit, že v usnesení ze dne 14. 7. 2014, č. j. Aprk 33/2014 - 94 (dostupné z www.nssoud.cz), neměl Nejvyšší správní soud žádné

pochyby o tom, že nepřiměřená byla délka řízení před Městským soudem v Praze, která dosahovala více než 2,5 roku ve složité a pro navrhovatele významné věci týkající se daně z přidané hodnoty, kde byly nastoleny otázky výkladu práva Evropské unie. I v nyní posuzované věci přesáhla délka řízení rozhodná pro posouzení důvodnosti návrhu 2,5 roku a jde o věc významnou pro navrhovatele, která dosahuje mimořádné složitosti. Taktéž srovnání s uvedeným usnesením pod sp. zn. Aprk 33/2014 podporuje závěr o důvodnosti nynějšího návrhu na určení lhůty.

[26] Nejvyšší správní soud na závěr dodává, že při zkoumání důvodnosti návrhu k provedení procesního úkonu je možno přihlížet k tomu, že soud vyřizuje „nepřednostní“ věci v pořadí, v jakém mu došly (§ 56 odst. 1 s. ř. s.), jen do té míry, pokud posuzované řízení netrvá samo o sobě nepřiměřeně dlouho. Právo na projednání věci bez zbytečných průtahů by se fakticky vyprázdnilo, pokud by v řízení o návrhu na určení lhůty, které je určeno k jeho ochraně, bylo možno posoudit pouze, zda navrhovatelově věci předchází věci soudu napadlé dříve bez ohledu na to, jak dlouho trvá navrhovatelovo řízení. V tomto směru se zdejší soud řídí názorem vyjádřeným Ústavním soudem, že „je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době“ (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 55/94, publikovaný jako N 42/2 SbNU 35, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Byť tedy Nejvyšší správní soud chápe důvody, které krajský soud vtělil do svého vyjádření, je nucen konstatovat, že nešlo o skutečnosti, které mohly ovlivnit závěr o důvodnosti návrhu na určení lhůty. Návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu musí zdejší soud vyhovět pro existující objektivní rozpor s právem na projednání věci bez zbytečných průtahů i tehdy, když soudci krajského soudu na tomto objektivním stavu nenesou žádnou vinu.

[27] Stejně jako Ústavní soud (srov. např. náleží ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, publikovaný jako N 122/46 SbNU 41, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>) si přitom Nejvyšší správní soud plně uvědomuje, že jeho individuální rozhodnutí, kterým návrhu na určení lhůty vyhoví, není systémovým řešením, neboť v případě, kdy by zdejší soud vyhověl návrhu na určení lhůty těch účastníků řízení před krajským soudem, jejichž věci jsou ještě starší než věc navrhovatelova, nedošlo by k faktickému zlepšení situace. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není totiž nástrojem, který je schopen odstranit přetíženost soudu. Nejvyšší správní soud však nemá jiný nástroj, který by mohl použít k ochraně navrhovatelů před případnými průtahy v řízení u krajských soudů či městského soudu. Ve vztahu k otázce zachování principu rovnosti účastníků řízení před soudem, která se v dané souvislosti nabízí, lze s odkazem na výše zmíněný náleží Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2007 (viz bod 25. náleží), zmínit, že: „*takový princip se uplatní toliko v situaci, kdy zásah do základních práv a svobod jednotlivce lze odstranit jiným způsobem, tedy existují-li vedle zvoleného nástroje také jiné prostředky, kterými lze zabránit zásahu do základních práv a svobod.*“ Nejvyšší správní soud však jiný prostředek nemá a o návrhu na určení lhůty musí rozhodnout.

[28] S ohledem na výše uvedená kritéria posuzování návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zdejší soud shledal, že návrh je důvodný. Z tohoto důvodu určil krajskému soudu lhůtu do 20. 10. 2014 pro vydání rozhodnutí, kterým se končí řízení před krajským soudem vedené pod sp. zn. 15 A 12/2012. Délku této lhůty, která se blíží dvěma měsícům, Nejvyšší správní soud považuje za přiměřenou, a to i vzhledem k tomu, že jde o věc mimořádně složitou.

V. Náklady řízení

[29] Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu byl vyhodnocen jako oprávněný, dle § 174a odst. 8, věty poslední, zákona o soudech a soudcích v takovém případě hradí náklady

řízení o takovém návrhu stát. Navrhovatel náklady, které by mu důvodně vznikly, nevyčíslil a ani ze spisu nevyplývá, že by mu takové náklady vznikly. Náhradu nákladů řízení o návrhu proto zdejší soud navrhovateli nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. srpna 2014

JUDr. Radan Malík
předseda senátu